11/03/2019

Ο εθνομάρτυρας των Ελλήνων ήταν μόλις επτά χρονών

/ Παιδεία και Πολιτισμός

Ο Δημητράκης Δημητριάδης, ο μικρός ήρωας όπως τον αποκαλεί ο Διγενής, ήταν μόλις επτά χρονών, μαθητής στη Β΄ τάξη του δημοτικού σχολείου, όταν τον πυροβόλησε Άγγλος στρατιώτης κατά τη διάρκεια διαδήλωσης.

Οι γονείς του ήταν χωρισμένοι, η μητέρα του έφυγε για την Αγγλία και ο Δημητράκης ζούσε με τη γιαγιά του Χρυσταλλού Μιχαήλ Κουτέ και πουλούσε λουλούδια, για να εξοικονομήσει τα προς το ζην.
Ήταν παιδί ήρεμο, αλλά πολύ ριψοκίνδυνο.

Εννιά Μαρτίου 1956.

Οι άγγλοι, εντείνουν τη σκληρότητά τους απέναντι στον Αγώνα της ΕΟΚΑ.
Σε μια προσπάθεια να κάμψουν το φρόνιμα του κυπριακού λαού συλλαμβάνουν και εξορίζουν τον Αρχιεπίσκοπο Μακάριο, το στρατολόγο της ΕΟΚΑ Παπασταύρο Παπαγαθαγγέλου, το Μητροπολίτη Κερύνειας Κυπριανό και το Γραμματέα της Μητρόπολης Κερύνειας Πολύκαρπο Ιωαννίδη.
Τους εξορίζουν στις μακρινές Σεϋχέλλες.

Η Κύπρος όλη συγκλονίζεται.

Η ΕΟΚΑ εντείνει τη δράση της.
Οι μαθητές μας ξεχύνονται στους δρόμους.
Θέλουν να διαμαρτυρηθούν, να φωνάξουν.
Νιώθουν το άδικο να τους πνίγει.
Μαθητές και μαθήτριες σε γυμνάσια και δημοτικά με ελληνικές σημαίες στα χέρια, με κωδωνοκρουσίες, με συνθήματα, με πέτρες και ξύλα γεμίζουν τους δρόμους των πόλεων.
Οι δυνάστες για άλλη μια φορά στέλλουν πάνοπλους στρατιώτες να αντιμετωπίσουν την «απειλή» από τα άοπλα παιδιά.
Ξέρουν καλά αυτό το ρόλο.
Δε θα διστάσουν να χρησιμοποιήσουν τα όπλα τους και τις δακρυγόνες βόμβες.
Το ΄χουν ξανακάνει άλλωστε.

Στη Λάρνακα τα παιδιά μαζεύονται στην εκκλησία του Αγίου Λαζάρου.
Κτυπάνε τις καμπάνες.
Ανεγείρουν πρόχειρα οδοφράγματα.
Θέλουν να εμποδίσουν τους στρατιώτες να τα πλησιάσουν.
Σε λίγο σμίγουν μαζί τους παιδάκια των δημοτικών σχολείων με ελληνικές σημαιούλες στα αγνά τους χέρια.
Στρατιωτικά αυτοκίνητα με πάνοπλους στρατιώτες καταφθάνουν.
Ένα άγριο κυνηγητό των αθώων παιδιών αρχίζει.
Ένα αυτοκίνητο κυνηγά μια ομάδα παιδιών.
Τη στριμώχνει σ' ένα δρόμο.
Οι μικροί διαδηλωτές θα σκορπίσουν.
Ένας όμως δε θα φύγει.
Κι αυτός δεν είναι παρά ένας μπόμπιρας.
Ένα παιδάκι εφτά μόλις χρόνων.
Έπαιρνε μικρές πέτρες στο μικρό του χεράκι, τις πετούσε και φώναζε «Ένωση, Ένωση!».
Να ΄ταν ένα είδος παιγνίδι αυτό το πράγμα για το παιδάκι;
Να 'ταν αντίσταση;
Τι μπορούσε να ήταν αυτό το αθώο ξέσπασμα ενός εφτάχρονου παιδιού;
Κι όμως, οι κατακτητές δε ντράπηκαν, δεν σεβάστηκαν την παιδική αθωότητα, δεν έδειξαν στοιχειώδη πολιτισμό.
Ένας στρατιώτης σημάδεψε το παιδάκι και μια σφαίρα το πέτυχε στο πρόσωπο, πάνω από το μάτι.
Στο δρόμο, που σήμερα έχει το όνομα «Οδός Δημητράκη Δημητριάδη», έπεφτε νεκρό το κορμάκι του Δημητράκη Δημητριάδη από τη Λάρνακα.
Του εφτάχρονου μαθητή και ανθοπώλη, που με ένα πανέρι συνήθιζε να πουλά λουλούδια στους δρόμους.

Στην κηδεία του μικρού ήρωα τα κορίτσια χόρευαν το χορό του Ζαλόγγου και τραγουδούσαν:

«Στη στεριά δε ζει το ψάρι

κι ο ανθός στην αμμουδιά

κι οι Σουλιώτισσες δεν ζούνε

δίχως την ελευτεριά».

Η πόλη του Ζήνωνα, εκείνο το απόγευμα στις 14 Μαρτίου 1956 που έγινε η δολοφονία του μικρού Δημητράκη, νέκρωσε.
Οι άνθρωποι κλείστηκαν στα σπίτια τους και σκέφτονταν πόσες θυσίες χρειάζονταν ακόμη για την ελευθερία της Κύπρου.
Αναρωτιόντουσαν πόσο αίμα χρειαζόταν να χυθεί ακόμη για να μεγαλώσει το δέντρο της Ελευθερίας στο μικρό μας νησί.
Και μια Αγγλίδα που συνήθιζε να παίρνει κάθε πρωί λουλούδια από το μικρό Δημητράκη ξέσπασε σε λυγμούς σαν έμαθε για τη θυσία του μικρού αγγέλου.
Το αγνό του αίμα έγραψε ανεξίτηλο το όνομά του στην ένδοξη ιστορία του τόπου μας.
Κι έγινε ο Δημητράκης Δημητριάδης ο μικρότερος ήρωας του Αγώνα της ΕΟΚΑ.